

Umiddelbart så det langt fra ud til at være en nem opgave. Alle kendte til de mange skandaler med tandlægers grådighed og sagerne med ublu regninger, fup, fiduser og fejlbehandling.

Og disse skandaler havde blot drejet sig om simple be-handlinger, som ikke rummede problemer. Rutineopgaver, der blev sjoflet. Hvordan kunne det så ikke gå med så om-fættende en behandling som denne?

Det kunne slet ikke undgå at blive kompliceret og dyrt, utrolig dyrt!

De fleste tandlæger svarede afvisende på forespørgslerne om at behandle bummen fra *Cafe Alstrup*. Flere af dem for-langte bankgaranti eller forskudsbetaling da de hørte om problemet, og det var ikke småpenge. Men efter mange af-slag fra selv de billigste og mest altruistiske klinikker, kom Susi pludselig i tanke om én ude i Holte, som en sidste mulighed. Han *havde* allerede fået sin Lotus, han *havde* allerede sit hus i Holte, og historien gik, fortalte hun med store øjne, at han flere gange var gået imod sine kolleger i tandlægeforeningen i spørgsmålet om salærer. „Vi tjener *for meget*,” havde han argumenteret, og det er jo ikke li-gefrem den slags bemærkninger man bliver populær på i nogen forening, ligegyldigt hvilken.

Hun og Tina konfererede længe med hinanden, og det endte med at Tina fik opgaven med at ringe til det num-mer en af dem havde fået engang af en klam stodder som havde lagt temmelig vedholdende an på dem, og som de vist nok havde været sammen med begge to. Hver for sig og på forskellige tidspunkter, men alligevel. Det var ligesom ikke det første bud nogen af dem ville lægge på bordet, men når nu alle andre henvendelser havde båret så lidt frugt ...

Da Tina ringede ud til overklasselinkikken, blev hun mødt af en forbløffet kvindestemme der hverken kunne svare det ene eller det andet, men en smule forfamsket bad den ringe „dagen efter”.

Og da Susi så „dagen efter” forelagde problemet for sekre-tæren, blev hun omgående stillet om til selveste Tandlægen som sagde han syntes det lød „interessant”. Lige nu kunne han ikke tale så meget, for han havde en konsultation, men han bad dem aftale en tid med Helle, sekretæren, og uden at sige et ord til afsked stillede han om.

– Er der smerter? spurgte Helle, men det var der ikke nogen der rigtigt kunne svare på, for Bummen var stradig meget umælende. Det med tænderne var ganske vist det første skridt til at få ham på fode igen, men da man ikke havde den mindste anelse om hvorvidt det ville kunne lade sig gøre, havde man nådigt ladet ham være og undladt at plage ham med private spørgsmål.

Man lod ham passe sig selv i sit nye hjem nede i kælderens hvor man her til at begynde med sørgede for at holde ham ren, bespise ham med suppe og grøntsagsjuice og holde ham fra de hårdere drugs som han tidligere havde benyttet sig af. Han måtte holde sig til en diæt på tyve FF'ere om dagen, her til at begynde med, og også skære ned på ren alkohol.

Da man forklarede ham at meningen var at få også dén daglige dosis betragteligt ned, havde han mumlet et eller an-det uforståeligt og lagt sig tilbage på feltsengen for at sove. Han brugte meget tid på at sove, og i baren var man enig om at det blot var helt naturligt, han skulle jo restitueres. Men særlig megen information fik man ikke ud af ham på den måde, det var klart. Hans navn var et eller andet med H, troede man nok. Meget mere vidste man ikke.

Men Helle gav dem alligevel og meget overraskende en dato allerede førstkommande uge.

– Vi... øh... går ud fra at det er ret omfattende, sagde Susi.

– Ja, svarede sekretæren.

– Og så har vi hørt noget om at så skal man lægge et depositum eller stille en eller anden form for sikkerhed...

– Det kender jeg ikke noget til! svarede Helle, vil det passe med klokken 10.30 næste tirsdag?

Det blev Tina og Susi, som tog ham ud til klinikken i Holte.

Frosten var hård, ganske usædvanligt for årstiden var temperaturen konstant på omkring minus ti-tolv grader – men dette gjorde dem sjovt nok lidt opstemte. Måske i trods. De var forberedt på at blive afvist og bedt om at gå ad Pommern til når overklassetandlægen så hvad det var for en bums de kom anstigende med. O.k., han var ren nu, og han var da også forholdsvis pæn i tøjet. Godt at man bor i Danmark, hvor det almindelige er at være klædt så afslappet at det tangerer det sjuskede, som Kristoffer så rammende plejede at sige. Men dét var helt sikkert ikke nok til at narre nogen, slet ikke en tandlæge héroppe i Whiskybæltet. Men så havde de i det mindste prøvet!

Problemet var at han på trods af nok så mange kropsafvaskninger, hårvask og tøjskift stadig væk *stank*. Hans mund var præget af mange års manglende tandhygiejne, der var udpræget paradentose og en stærk forekomst af caries. En eller flere af tænderne var flækket, og der var ikke megen tvivl om at der skulle både kroner, rodarbejder og broer til for at få ham op på niveau med et almindeligt menneske. De var udmærket klar over at de kom anstigende til tandlægen med en dental katastrofe.

Hr. Asmussen, tandlægen, var imidlertid mere cool end det koldeste isbjerg. Han tog en lille stofmaske for næsen, og det samme gjorde klinikassistenten. Der var intet at mærke på dem skønt stanken var så fæl at den gav pigerne kvalme, og de var endda vant til den.

Men der kom ingen kommentarer fra Asmussen, heller ikke om patientens almene tilstand.

– Interessant, var hans eneste kommentar.

Efter at have dannet sig et overblik og dikteret sine observationer til assistenten, gik han ind i kontoret, så kort ned i sin kalender og forklarede derpå lidenskabsløst, med den mest altnodische, nordsjællandske overklasseaccent, at:

– Som I formodentlig allerede har en forventning om, vil der være behov for mere end én konsultation ...

Pigerne gav sig til at spørge om salær og depositum og banksikkerhed, men Asmussen lod sig ikke afbryde:

– Hvis jeres ven er lidt fleksibel, skulle det nu ikke være noget større problem. Vi kan passe ham ind uden for almindelig kliniktid ...

– Vi udarbejder gerne en plan og skriver en kalender, fortsatte han, og jeg går ud fra at det er jer der er ansvarlige. Hvordan kan man komme i kontakt med jer?

– Angående honoraret ... afbrød Tina, men tandlægen rakte som svar blot sit visitkort frem og sagde:

– Send en mail!

Han smilede og uddybede at:

– Jeg er bange for at vi ikke kan få produceret samtlige kroner og broer helt vederlagsfrit. Det vil proteknikerne formodentlig næppe acceptere, der er mindst to meget vanskelige arbejder, så vidt jeg kan se. Så dér må I desværre nok forvente omkostninger ...

Hermed forstod pigerne at det ville være upassende at tale mere om salær, og Hr. Asmussen berørte aldrig siden emnet, på trods af at det var en ufatteligt omfattende behandling med masser af rodfyldninger, plomberinger, broarbejder og paradentosebehandlinger – en så gennemgribende behandling at det normalt ville koste det samme som en mindre personbil. Der kom på et tidspunkt en regning for to komplicerede kroner som måtte rettes til over flere omgange, det var det hele. Den samlede regning fra protetikeren blev på under fem tusind kroner – på trods af at bumsen mindst havde fået fremstillet og påsat fem kroner og to broer, og der i hvert fald havde været over tredive behandlinger af forskellig varighed, flere af dem med komplicerede operationer i forbindelse med implantaterne.

Den eneste kommentar de nogensinde fik til den altomfattende entrepriise, var klinikassistentens off-the-record oplysning til Tina en dag om at hr. Asmussen syntes opgaven var „så anderledes“. Ikke en lyd mere blev der nogensinde sagt om arbejdet med bumsens ødelagte mund, hr. Asmussens klinik selv sendte heller aldrig regningen.

Alle i baren var mystificerede og kaldte det decideret mirakuløst at tandlægen havde taget opgaven.

Og forklaringen var ingenlunde at han ville i bukserne på de to attraktive unge kvinder. Heller ikke at han ønskede noget at markedsføre sin klinik på. Og da slet ikke at han savnede noget at beskæftige sig med. Det var snarere som om de to unge kvinder og den medtagne vagabond havde givet ham et *stun*, et kort øjeblik af altomfattende indsigt: Eftersom hr. Asmussen havde alt hvad han begærede rent materielt, var det eneste som rigtigt var værd at begære,

noget nyt og useædvanligt. Noget der brød grænserne. Og hvad var mere useædvanligt i denne pengeflaksede branche end *ikke* at interessere sig for sit honorar? Og alligevel udføre et førsteklases stykke arbejde.

Han havde allerede sin 200 kvadratmeter store villa ud til Vejlesø. Den lå på en dejlig stor grund med gammel beplantning af forskellige frugttræer. Og der var en rummelig, underjordisk garage, hvor han havde plads til sin halvanden Lotus. Netop *halvanden*. Ikke mere. Den ene kunne han køre i, den anden kunne han more sig med at istandsætte. Hvad mere var nødvendigt?

Han kunne have taget flere klienter, udvidet sin praksis og fået en større villa ud til samme sø. Men så ville der være en der havde gjort det endnu bedre og fået en endnu større villa, måske en af dem med privat badebro. Eller ud til Øresund, på Strandvejen. Man kunne blive ved. En Lotus overgås af en Maserati som overgås af en Ferrari som så overgås af en antik Ferrari. Som så igen overgås af en fabriksny Lamborghini. Det er en konkurrence man aldrig kan vinde.

Det var netop derfor det var så morsomt for ham at gå ind på de unge menneskers forslag. Han vidste med sikkerhed at ingen af hans kolleger ville gøre det. *Ingen*. De ville heller ikke være i stand til det hvis de endelig ville. Enhver anden tandlæge ville have valgt den lette løsning, total ekstraktion og efterfølgende fremstilling af protese.

Flere af kollegerne ville få en prop når de hørte om projektet. Og de der ikke allerede var kradsat af når de hørte det om hans manglende honorar, ville helt sikkert gøre det når de hørte om opgavens omfang. Det var en ufatteligt opgave, den var reelt umulig. Medmindre, altså, at man havde et formidabelt overskud. Og kunne sit håndværk og var en samvittighedsfuld og professionel arbejder. Så omfattende

skader er det ikke muligt at udbedre, hedder det ifølge teo-
ribogen.

Men der er teori, og der er praksis.

De af kollegerne som ikke betvivlede historiens sandhed, ville uden tvivl bortforklare den som en dyr og usædvanlig, men også ganske snu markedsføring. For hvis man satte sig ordentligt ind i problemernes omfang, kom man ikke uden om at der var én og kun én dansk tandlæge der kunne løfte så stor og kompliceret en opgave, og det var ham selv. Og muligvis to-tre andre, men de havde alle praksis i enten London, Paris eller New York. Hvis man kommunikerede projektet ud til offentligheden, ville det være ubetalelig god reklame.

Netop derfor nævnte Asmussen det aldrig nogensinde for andre, ikke engang for de nærmeste af sine venner. Han holdt tand for tunge og omtalte ikke projektet for en eneste.

Og hvis det endelig skulle komme ud alligevel, vidste han nøjagtigt hvordan han ville reagere. Hvis han en dag blev konfronteret med „hvad man har hørt“, ville han trække på skuldrene og svare noget i retning af:

– Der skal jo også være lidt rimelighed i det hele ...

Og hvis han for alvor skulle blive gået på klingen, og man gentog spørgsmålet om hvorfor i alverden han dog havde gjort som han gjorde, ville han nyde at svare „fordi jeg kunne“.

Så kunne skiderikkerne selv forsøge at regne ud hvad i alverden det kunne betyde. Det skulle blive skønt at lege sfinks, tænkte han, det skulle blive usædvanligt underholdende. Hvis det altså nogensinde skulle blive aktuelt.

Det var en fantastisk situation at blive sat i, meget anderledes, det måtte han indrømme. Så meget desto mere som han ikke på nogen måde kunne regne ud hvorledes de besynderlige, unge mennesker var kommet under vejrs med hans praksis, endelige adresse. Og telefonnummer. Hans

praksis havde stort set været lukket for tilgang de sidste tolv år. Mange af hans patienter var børn af dem der koblede sig til da hans praksis i sin tid åbnede. Hans ry var formidabelt, utallige var de tandsæt han havde reddet i tidernes løb, og ekstremt få var de gange han havde begået blot en minor fejl. Det var noget man udmærket vidste i den lukkede kreds af overklassepatienter som stod i hans kartotek. Og så havde sådan en flok hippier fundet frem til ham alligevel, hele vejen til det hemmelige nummer og frem til Helle som havde opført sig som var hun født i går. Hvilket hun bestemt ikke var, det vidste han udmærket. Nogle gange kunne han selv blive helt bange for hendes stive overlæbe og isæfkølede tone. De havde taget fisken på hende, og det var et mysterium for ham hvordan de havde båret sig ad.

Og så var de kommet på trods af at alt var frosset til, og det ikke var vejr for hverken menneske eller dyr, de var kommet på trods af at chillfaktoren var så høj som under en fimbul. Lige netop dén dag havde der været to aflysninger. Men hippierne var kommet på klokkeslettet.

Det var årets joke, det var årets udfordring, det var så fortinlig og udmærket en vits som nogen. Da-dum-dadum, Asmussen blev altid i fint-fint humør når han kom i tanke om sin usædvanlige aftale med de mærkværdige, unge mennesker og deres frastødende, gamle ven.

Hvad der også var lidt sjovt, var at bummen på ingen måde led af den fobiske skræk mange mennesker har for tandlæger. Tvertimod nød han fra første færd at tage den lille tur med

S-toget ud til Holte, på trods af at vejret blev værre og værre og togturene derfor længere og længere. Han fortalte en aften Tina at han syntes det var så romantisk og sjovt med de unge mennesker der løb rundt på skøjter nede på Vejlesøen. Han sagde det mindede ham om hans egen ungdom.

Det var som om det fik ham en smule op på mærkerne at han havde disse faste aftaler og ikke hele tiden skulle ligge nede i barens kælder og sove. Regelmæssigheden syntes at gøre ham godt, også selvom den på en måde var ham påtvungen. De faste måltider og den megen menneskelige kontakt gjorde sikkert også sit. Han blev langsomt mere klar i tanken og bedre og bedre til at kommunikere.

Det viste sig at han hed Henning. I sin tid havde han haft en lille virksomhed med reserveredele til restaurationsmaskiner, og alt var gået godt. Han havde også haft kone og to børn. Han havde været en habil fritidsmusiker i et rockband på fire mand. Han spillede bas.

To kolleger med tilsvarende firmaer havde foreslået ham at de sammenlagde deres virksomheder for at opnå en synergi-effekt, og glad havde han sagt ja og tak. Også da de et par år senere foreslog at han jo kunne købe dem ud. Foruroiligende billigt, men han havde ikke anet uråd, han havde lånt 4,3 millioner i banken, firmaet gik jo godt, og der var friværddi i huset. Og da det var opgangstider og boom og der var gang i den, var det ikke specielt mistænkeligt at de to andre havde lyst til at søge nye udfordringer.

Først senere gik sandheden op for ham – i sin rus over at få det hele for sig selv havde han overset vigtige detaljer, og banken havde ikke været synderligt omhyggelig med at undersøge til bunds. Der var stor gæld i firmaet, og da

det gik op for ham at livremmen måtte strammes alvorligt ind, forlangte konen skilsmisse, og bodelingen blev alvorlig for ham: Hun fik meget mere end halvdelen, og da huset ydermere måtte sælges til en lavere pris end nogen havde forudset, blev hans økonomi voldsomt reduceret. Og det hele begyndte at brase sammen.

Til at begynde med gik det langsomt. Det sædvanlige mønster: defaitisme, druk og en nedadgående spiral. Men med ét tog det fart, banken forlangte en konkurs så de i det mindste kunne få en del af pengene tilbage igen – skattevæsenet fulgte trop, og i løbet af ganske få måneder forsvandt det firma han havde slidt for i så mange år.

Han havde ikke kræfter til at argumentere mod Skat, og mens de gik på rov i virksomheden, tog banken sig af lejligheden. Den begærede tvangsauktion over den lille ejerlejlighed som der trods alt havde været råd til efter den bekestrelige skilsmisse fra en kone, han jo stadig elskede. Så i løbet af kort tid stod han uden nogen værdier, med en ussel, kommunal etværelses og med en gigantisk gæld, over to millioner til både Skat og bank – der var ingen aktiver tilbage overhovedet: ingen fast ejendom, intet job, ingen opsparing. Ingen ville fortænke Henning i at lade sit drikkeri eksplodere, hvilket da også var lige hvad det gjorde. Og hurtigt endte han på gaden. Nu med et stort sideforbrug af andre og stærkere stimulanser end alkohol. Piller af næsten enhver art og kolossale mængder af hash.

Henning var ikke typen der pralede med noget som helst, heller ikke sine nederlag. Dette gjorde ham på sæt og vis unik i forhold til *Alstrups* øvrige klientel, og hvis man tidligere ikke havde været overbevist om at han skulle hjælpes så var man det i hvert fald nu. Historien skulle jo nærmest hives ud af ham, den strakkel.

Det kunne bestemt ikke være sjovt at være i hans sko, det var helt sikkert.

Så arrangementet nede i kælderens og ude hos tandlægen fortsatte, og det samme gjorde bespisningen og administrationen af hans forbrug af stimulanter. Der var ingen problemer med at få ham til at fortsætte en diæt. Efter først at have trappet ham ned med de mange forskellige piller, begyndte man langsomt også at skrue ned for de andre ting. Ren alkohol blev noget han ikke måtte indtage til hverdag, ligesom han også måtte droppe al den hæsliige pullimut og discounthedvin han havde haft ved siden af. Det var i orden med femten bajere om dagen, det skulle han jo have for at fungere, men så måtte det også kun være pilsnerstryke. Noget pot var også i sin orden i ny og næ, men ikke hash. Det var for stærkt.

Og imens tænkte man så det knagede.

Man nåede hurtigt frem til at de to næste alvorlige forhindringer var banken og skattevæsenet. Det nytrede jo ikke noget at de skaffede ham et nyt liv hvis kreditorerne øjeblikket efter kom og tog det hele så han røg på gaden igen. Spørgsmålet var så om man skulle starte med bankerne eller skattevæsenet og kommunen. Dette var meget svært at afgøre, og det endte da også med at man kastede terninger om det. Og resultatet blev at banken måtte være det første.

At banker udelukkende fokuserer på økonomi, og især deres egen, er en kendt sag. Men alt kan vendes til det modsatte, og Cafe Alstrups strategi var netop at gøre det.

Bob tog kontakt til bankens inkassoafdeling, og ganske usædvanligt fik han et personligt møde med en der hed

Kirsten. Han insisterede på at tage Hugo Jeppe-Jespersen og Åge med. I deres fineste og mest business-like påklædning. Og naturligvis også Henning, som så mere forfærdelig ud nu end nogensinde før, med en mund fuld af tandstumper og interimistiske fyldninger. Hvad man ikke kunne se, var at der var ved at blive produceret porcelænskroner til hver eneste af tandstumperne, og at han snart ville blive pæn igen. Han stank af gammel sprut, og hans tøj var billigt joggingtøj fra Bilka – men hvad man jo ikke kunne vide, var at der sådan set kun var tale om et lille tilbagefald. De havde fået ham fra pillerne, permanent. Og han havde faktisk passeret sin kur pænt og var nede på langt under halvdelen af sit oprindelige alkoholindtag. At han faldt i en gang imellem, kom ikke bag på nogen. Det var i virkeligheden imponerende at det ikke var sket oftere.

Bankdamen blev chokeret ved synet af bummen. Efter at have set legitimation hvoraf det fremgik at Henning i virkeligheden var omkring femten år yngre end han så ud, blev hun nærmest mundlam.

De forelagde dokumentation for den håbløse situation manden befandt sig i, og mens stranken af Hennings sprut-ånde bredte sig ud over kontoret, fremlagde Hugo Jeppe-Jespersen et take-it-or-leave-it tilbud: Banken kunne få femten procent af sit tilgodehavende her og nu hvis al gæld blev slettet, inklusive den gæld de eventuelt ikke kendte til. Tilbuddet ville udløbe ved månedens udgang, og al henvendelse vedrørende juraen bag skulle stiles til Hugo Jeppe-Jespersens Advokatkontor.

Åge oplyste bankdamen om den spærrede konto de havde oprettet, og dens saldo på kr. 187.000 kr. Samtidig rakte Bob hende en sundhedstest som var malet i de dystreste farver man kan forestille sig. Det var Jacob-Tue Nielsen som

havde udfærdiget den sammen med de øvrige stamkunder på baren, og den var et orgie i kropslige vederstyggeligheder – den ene diagnose mere morbid end den anden, og beskrevet så indgående, detaljeret og ubehageligt som det overhovedet var muligt. Intet normalt menneske ville være i stand til at læse diagnosen og se fotodokumentationen uden omgående at få kvalme. Det var mange år siden man havde moret sig så godt på baren.

Man fremlagde også en opgørelse over gæld til det offentlige som bestemt heller ikke var munter læsning for et penge- og talmenneske. Bob understregede igen og igen med al sin professionelle imødekommethed at dette var et usandsynligt stort held... for banken! Han sagde det venligt og på forskellig måde, men der var ingen tvivl: Det ville være det glade vanvid ikke at acceptere tilbuddet. Under de givne omstændigheder var det usandsynligt meget at få hjem igen. Alternativet ville med sikkerhed være: nul. Nada. Zero.

Og for bankdamen ville det vel se ganske pænt ud på cv'et at hun trods alt havde været i stand til at hive lidt af bankens tilgodehavende hjem igen. Især hvis man tog kundens fysiske forfatning og sociale historik i betragtning.

Så til at begynde med gik det fint med projektet. Bob, Åge og Hugo havde ganske vist måttet punge op med et større beløb, men det var væsentligt mindre end de havde frygtet, og deres del af opgaven blev gennemført uden problemer. Gnidningsfrit.

Men herefter fulgte næste forhindring, og dén var stor. Det offentlige. Dét krævede lidt mere end normalt, så de måtte bede en om hjælp som de ellers helst undgik, og som

ingen frivilligt ville bede om noget: Åges abjekte kammerat, Busser!

Som før nævnt var Busser måske den eneste blandt stamkunderne om hvem man kunne sige at han var uden forsonende træk. Han var Åge ganget op med ti eller tyve og uden de glimt af menneskelig varme som trods alt ind imellem kunne spores.

Man havde i virkeligheden ikke haft spor lyst til overhovedet at informere ham om projektet, for man kendte på forhånd resultater: En hel sværm af ondskabsligheder og nederdrægtigheder som ville gøre endog *meget* ondt på en hel del af de involverede eftersom Bussers modbydeligheder ofte rummede en vis grad af sandhed, intelligently var han jo uden tvivl. På den onde måde.

Selvfølgelig havde han skullet nedgøre det hele, blandt andet havde han kaldt Sussi for „Moder Theresa, bare endnu grimmere“ og Bob for en „godhedens stigmatiserede martyr“. Man havde slet ikke tal på hvor mange gange han havde gjort nar af dem og rystet på hovedet af deres projekt. Det ville være tåbeligt, grænsende til det suicidale, at bede netop ham om hjælp.

Men på den anden side var der ingen der vidste hvad man så skulle gøre. Ingen vidste noget om hvordan man kommer igennem Systemet og får det til at omstøde en beslutning, og der var sådan set heller ingen der havde lyst til at tage hele ørkenvandringen gennem dets utallige afdelinger og underafdelinger. Det krævede baggrundsviden, og den eneste man var fortrølig med og som for alvor var fortrølig med det danske bistandsystem og skattesystem og systemer i det hele taget... det var Busser. Utallige var de sager han havde ført imod Stat og Kommune. Og masser af dem

havde han vundet, ikke mindst fordi han var så ondskabslad og vedholdende. Han bed sig fast og gav ikke op før den mindste lille sten var vendt. Og han havde et omfattende register med først og fremmest private og personlige oplysninger om beslutningstagerne i de enkelte afdelinger og forvaltninger. Og deres fuldmægtige. Og underordnede. Han *hadede* dem.

Måske var det derfor han reagerede så ukarakteristisk da Kristoffer i en større brandert gav sig til at skælde ham ud for at være asocial.

Det var mærkeligt at Kristoffer turde, normalt var han for opblæst og selvfødt til at turde lægge sig ud med nogen der var kendt for at kunne slå igen. De kunne jo i overført forstand bevirke at han selv fik en dårlig hårdag, som man siger.

– Du er vel bare ligeglad, din gamle misantropiske skiderik, råbte han en aften hvor han var blevet brændt af af en fotomodel ude på Era Ora, men jeg håber kraftedne du selv havner det samme sted!

– Og hvor skulle det så være? svarede Busser med et perfidt lille smil.

– Det samme sted som kommunen sparkede Henning hen, råbte Kristoffer, i *rendestenen!* Jeg håber fandeme du selv bliver hjemløs engang!

– Det sker aldrig, svarede Busser, og i øvrigt har jeg ikke det fjerneste ondt af jeres elskede lille bajads. Når man har sin gavmilde pension eller bistandshjælp, så har man bare værsgo at betale sin husleje. Hvis man ikke gør, bliver man sat på gaden. Det er vel ikke så svært at forstå...

De tav et øjeblik, for Busser kunne sige ting hvor alene tonen lammede fordi den var så ubehagelig. Også selvom det han sagde, var forkert.

– Henning får da ingen pension! svarede Kristoffer i fuld overensstemmelse med sandheden. Og de andre supplerede:

– Ikke en øre!

– Den bevilling gik aldrig igennem ...

– De sagde han jo var selvstrændigt erhvervsdrivende ... og så syltede de sagen.

– Det er rigtigt nok, sagde Susi, han får heller ikke nogen bistandshjælp ...

– Hørt, råbte Adam med sin karakteristisk snøvlede stemme.

– Han udeblev fra et møde og sagde nej til et eller andet aktiveringsstilbud ...

– Hvis du vil se en svinestreg, så se hér, råbte Tina på sin vej ud på toilettet. Meget højt og direkte ind i Bussers fjæs. Så kunne han lære det.

Og Bussers ansigt ændrede sig af bar forbløffelse til noget man aldrig havde set før: Det blev næsten fåret. Han udbrød forbavset:

– Forklar mig lige dét igen ...

Og da man så beskrev den del af Hennings deroute som havde at gøre med systemets sagsbehandling, begyndte hans hidsigthed at koge op, og han blev hvid i ansigtet af raseri.

– Tænkte jeg det ikke nok, hviskede han, og alle troede at han nu ville fare over en af dem.

– Tænkte jeg det ikke nok, hvæsedede han ud i luften. Det er nøjagtigt sådan de gør det. De gør det fandeme hver evig

eneste gang! Man troede de havde lært lidt, men nej. Det er kraftedne *hver evig eneste gang!*

– De har alle kortene på hånden... samtlige kort, hvis-
lede han, de har *samtlig*e kort på hånden, har de ikke?

Ikke alene gjorde Hennings sagsforløb ham vred, indigne-
ret og rasende, det var også som om det gjorde ham mere
lydhør. Man havde en fornemmelse af at historien trykkede
på nogle meget ømme punkter og revitaliserede alvorlige,
personlige traumer hos ham. Han glemte helt at fornærme
de tilstedeværende, han spurgte i stedet vedholdende ind til
hvert eneste aspekt af Hennings sag.

– De har alle kortene på hånden! råbte han igen og igen,
men har de et ansigt? Har de et ansigt, spørger jeg bare?
Har de et ansigt?

Han rasede i over en uge over den ufattelige, perfide arro-
gance hos sociale myndigheder, politikere og andre magtha-
vere der kunne tillade så hjerteløs og uretferdig en sagsbe-
handling som Hennings, en forsvarsløs bums. Det var altid
de ansigtsløse bureaukrater der havde kortene på hånden, og
altid den lille mand der blev udspillet. Den ene gang efter
den anden. Men det skulle blive løgn, skulle det...

For at holde hans raseri ved lige fyldte man godt med
alkoholstrærke, belgiske øl på ham, og man forsynede ham
med alle de oplysninger man kunne finde. Han virkede helt
taknemlig hver gang de skaffede ham noget, også selvom
det jo ikke kunne blive så meget. De fleste dokumenter var
naturligvis forsvundet under Hennings voldsomme deroute.
Men det var heller ikke nødvendigt med så meget, forsik-
rede Busser, bare han havde noget at starte med, skulle han
nok få fat i resten selv. Der er jo noget der hedder aktindsigt.
Han skulle bare have en fuldmagt og et cpr-nummer, helst

også ekskonens. Bare en lille smule ville være tilstrækkeligt
til at han kunne gå i gang.

Han fik stillet et kartoteksskab til rådighed i kontoret bag
kælderen – dér hvor Bob ordnede momsregnskab og ar-
rangerede indkøb og andre forretninger. Og snart var de
fyldt op med de mest forbløffende dokumenter.

Han satte det helt store maskineri i gang. Med sig selv
i forgrunden... en ufatteligt forulempende, ubehagelig og
nederdrægtig damptrømler som masede sig ind på livet af
de forskellige fuldmægtige der havde haft det uheld at få
overdraget sagen. Busser truede dem på det groveste, og
visse af de mest absurde trusler han kom med, gjorde han
også alvor af. Trusler om sager der helt åbenlyst ville være
umulige at vinde, men som på den anden side ville koste
forvaltningen så kolossalt mange ressourcer at føre, at det
kunne ødelægge karrierer.

Dette vidste han naturligvis, og han informerede med en
perentlig, sadistisk fryd de ulykkelige ansvarlige – eller
underordnede funktionærer som de overordnede smurte
sagen af på – om sin viden.

Han bevægede sig op og ned gennem systemet og brugte
sit frygtindgydende omdømme på enhver tænkelig måde.
En fik han degraderet. En anden blev fyret, og en tredje kom
i Ekstra Bladet. Ikke på grund af sagen med Henning, men
på grund af noget helt andet. Visse uregelmæssigheder og
en fejlagtig og ulovlig disposition som han tilfældigt var
blevet opmærksom på under sin nidkære kulegravning af *alt*
hvad der havde eller kunne have noget at gøre med dem der
havde behandlet Hennings sag. Det stod ikke med klartest
i artiklen at Busser stod bag, men det var ganske tydeligt
hvis man kendte ham. Og de kendte ham udmærket i de

forskellige forvaltninger. Skandalehistorien i Ekstra Bladet havde hans klare signatur, ingen tvivl om hvem der stod bag ... igen.

Og hurtigt endte sagen med det, man skønnede var til alles bedste: Henning fik tilkendt den invalidepension, han efter reglerne havde været berettiget til efter de første to år på gaden og de deraf følgende tre indlæggelser. Til gengæld måtte han acceptere at det ikke blev med tilbagevirkende kraft. Da Busser som modydelse forlangte at pensionen blev på højeste sats, accepterede man mistænkeligt hurtigt.

Busser var derfor ikke meget for at slutte her, men forklarede alligevel nådigt de ansvarlige at forlignet godt kunne accepteres, dog kun såfremt sagen blev afgjort i henhold til den *nuværende* ordning, og ikke den der trådte i kraft i næste måned efter reformen, og eftersom manden jo dokumenteret var døds syg, var der heller ikke belæg for at opretholde påstanden om hans gæld til det offentlige. Det var åbenlyst at den naturligvis skulle slettes samtidig med at pensionen blev bevilget, hvilket der i øvrigt var præcedens for fra tidligere, sammenlignelige sager ...

Sagen skulle altså lukkes i indeværende uge hvis de ville have fred, og man skulle med al tydelighed forklare over for Skat at hans samlede gæld var uinddrivelig.

Lykkelige over at slippe for at have mere at gøre med dette ubehagelige menneske hastede man en afgørelse igennem, og mandagen efter fik Henning besked om at ansøgningen var godkendt og bevillingen gået igennem, ligesom Skat et stykke tid efter meddelte at han kunne betragte den gamle gæld som eftergivet.

Den ekstremt hurtige og hypereffektive afslutning af sagen fik Bussers stjerner til at stige markant blandt bargesterne, og det var ikke så få, der indrømmede at de var nødt til at revidere deres opfattelse af ham. Man gik endda så langt som at arrangere en lille, lukket sammenkomst en søndag eftermiddag til ære for sagens lykkelige udfald, en større søndagsfrokost med gratis øl og stor buffet med sild og lune retter. Søndagsfrokosten var til ære for *Busser*, men det glædede eller formildede ham ikke den mindste lille smule. Han var stadig rasende og ondsksfuld. For en tid var ondsksfuldheden imidlertid rettet imod andre end de tilstedeværende.

— Det er satans til skrankepaver, fortalte han enhver der gad høre på det, det er det samme den ene gang efter den anden. Kan du huske sagen med tilbygningen ude på Kongelundsvej i '98? De er ansigtsløs! De gemmer sig! De er intet andet end bureaukrater! Og de har *alle* kortene på hånden!

Han profiterede overhovedet ikke på sagen og dens lykkelige udfald, det ville det være synd at sige. Han høstede ingen gevinst. Men han medvirkede i allerhøjeste grad til at gøre stemningen let og håbeful i den mirakuløse bar.

For mirakler var hvad der blev ved med at ske. Det ene efter det andet. Og fra de mest uventede kanter.

Man kan til at begynde med fremhæve Anne, der som tidligere nævnt ikke var nogen stor ynder af mænd som sådan. Det var ganske vist hende, der ved et tilfælde havde initieret hele hjælpeaktionen, men siden da havde hun holdt sig i baggrunden. Et par gange havde hun symbolsk hjulpet lidt til, men efterhånden var visse begyndt at mistænke hende for udelukkende at have opfordret til hjælpeprogram-

met for at genere mændene som hun jo ofte omtalte som „nogle dovne svin“.

Dette var dog ingenlunde tilfældet. Anne havde indset at det ikke nyttede noget at have sådan en bums boende i barens kælder for tid og evighed, heller ikke selvom han gjorde nok så mange fremskridt, blev nok så gældfri og fik nok så flotte tænder. Straklen ville på et tidspunkt blive en belastning, det var helt sikkert. Og når folk på et tidspunkt fik nok af ham, ville det uden tvivl komme til at se ret grimt ud, og dét var hun absolut ikke i humør til, ikke igen. Ikke efter alt det hun havde været igennem med bruddet med Anne-Marie Hansson, den lægnagtige, utro lille tævel!

Noget måtte der gøres hvis endnu et psykoshow skulle undgås. Og Anne valgte at gå i gang selv, uden at gøre noget videre væsen ud af det og uden at involvere andre i det – hvilket var om ikke mirakuløst, så dog meget usædvanligt. Selvros var bestemt ikke et ukendt begreb for hende, og hun var langt fra berømt for at gå stille med dørene.

Hun skaffede ham uden videre en tre et halvt værelses lejlighed i Vanløse, uden om køen og i lodret strid med praksis i den bank hvor hun var ansat.

Banken gjorde et stort nummer ud af Human Ressource og personalepleje og alt hvad der var af moderne buzzwords. På papiret, altså. Banken ejede adskillige ejendomme og var associeret til en større ejendomsrådgiverkæde hvor personalet sågar kunne få rabat, hvilket de angiveligt også fik på forskellige finansielle ordninger som lån, kassekredit, pension og andre „produkter“.

Anne var en af dem der var mindre begejstreret for al denne omsorg. På godt dansk gav hun ikke en skid for det. Og hun vidste hvad hun talte om, hun havde været ansat

der i tyve år, og de sidste femten af dem havde hun været beskæftiget med administration af det største gode af dem alle: Medarbejderboligerne.

Hun var så pissetræt af sit job, og især af de tillids-hverv man havde væltet over på hende. Hvorfor i alverden skulle hun være med til at administrere deres latterlige ejendomme? Og så til den løn. De havde ikke engang tilbudt hende en. Jo, én – en hæslig halvanden værelses i Emdrup. Og så var de oven i købet blevet fornærmede over at hun takkede nej og i stedet købte en allerhelvedes dyr femværelses på Vesterbro. Heldigvis før boligbølen begyndte at vokse, og før Vesterbro fik den bourgeois-bohème-status kvarterer har i dag.

Det havde været en fremragende investering, men bestemt ikke en hun kunne takke banken for. Hun havde lånt til almindelig rente, det var kun en ganske lille del af det fulde lånebeløb hun havde kunnet låne på de favorable personale-vilkår. Man havde frarådet hende købet, på det bestemteste. Og når nu hun havde muligheden for den fornuftige og prisbillige, dejlige lejlighed ude i Emdrup ... Det var lige ved at de havde kaldt det en „dejlighed“, denne ækle lille sviner ud til Lynghymotorvejen.

Da boligbølen for alvor begyndte at blive blåst op, havde de gudhjælpennig ladet hende vide at hun endelig skulle sige til over for det associerede ejendomsrådgiverfirma hvis hun ville „ud af kniben“ og afhænde penthouselejligheden på Gammel Kongevej. Hun ville let kunne få en halv million i hånden, cash, på grund af friværdien, forsikrede de.

På det tidspunkt vidste hun at hun mindst ville kunne få 1,4 hvis det endelig skulle være. Men det skulle det ikke.

Hun var begyndt at holde rigtig meget af sit kvarter. Og at hade sin arbejdsplads så meget desto mere.

I et stykke tid havde hun arbejdet med en lille ejendomme i Vanløse, en gammel „funktionær bolig“. Det var vidunderlige boliger. Tæt-lav bebyggelse, kun fire lejligheder pr. bygning, franske altaner ud til Grøndalsparken og små forhaver og sågar en fælleshave bagtil. Lejlighederne var på omkring 120 kvm, og de var usædvanligt attraktive, også selvom banken som „depositum“ skulle have 350.000 kr. plus et halvt års husleje plus diverse. Et hurtigt regnestykke viste dog at denne lille halve million var en overordentlig lav pris, det var ganske enkelt langt under markedspris. Også selvom det store beløb skulle falde kontant, og det kunne være vanskeligt at låne til en bolig lægger ikke kunne tage pant i.

Det var da også derfor ejendommen blev flashet så lidt som den blev, den blev nærmest holdt hemmelig. Det var en af de ejendomme som i virkeligheden var forbeholdt ledelsen eller dens familie, en slags frynsegode for toppen. Dét kunne man imidlertid ikke sige lige ud, selvfølgelig kunne man ikke dét. I sin tid havde der været grimme artikler om fondens praksis i aviserne, der havde forstøet dens boligtildelinger som endnu et udslag af urent trav og personlig grådighed. Artiklerne havde været mange, og de havde været imageødelæggende og brand-nedbrydende, mere eller mindre havde alle historierne haft overskriften „skandale“. Derfor havde man på skrømt ændret reglerne således at det var alle „med trang“ og en „social historie“ som kunne søge og få en lejlighed. Annes job var administrativt at sørge for at det absolut *ikke* blev „alle“ som reelt kom i betragtning.

Men paragraffen stod der jo, og Anne havde sådan set intet ulovligt gjort ved at følge den. Hun forstod den blot bogstaveligt, og ingen kunne sige at Henning *ikke* opfyldte de kriterier der så vagt var anført i fundatsen. Hun brød reglerne, helt åbenlyst, men kun de uskreverne.

Det var den største formøjelse hun i mange år havde haft! Først at manipulere listen så det pludselig var Henning der stod øverst, og dernæst at formulere en profil på denne bums så der med sikkerhed ikke var en eneste der turde angribe hendes disposition.

Hun var flad af grin. Hun hoverede, samtidig med at hun næsten håbede på at direktionen blev så utilfreds at den fyrede hende. Dét ville da være at gå ned med et brag og uden at klynke! Det var lige ved at hun også havde råd til det. I modsætning til de fleste af sine kolleger havde hun haft ganske meget held med sine investeringer dengang opsvinget var der. Måske først og fremmest fordi hun havde næret en sund mistro til det banken officielt fortalte, og derfor havde afviklet de mest risikable engagementer før det gik galt, og i stedet – og imod bankens råd – havde sat overskruddet i kedsommelige og bundsolide papirer, almindelige, skandinaviske obligationer for eksempel.

Så ganske mirakuløst fik Henning en fortrinlig lejlighed et rart sted umiddelbart efter at være tilkendt sin retmæssige pension og total eftergivelse af den gæld han var blevet narret ud i for mange år siden.

Men dette var ikke det eneste mirakel i denne tid hvor frostgraderne ellers tordnede dernedad og fimbulen i flere måneder holdt sig på omkring tyve minusgrader. Menne-sker frøs ihjel ude i Europa, biler stødte sammen, militære

køretøjer kørte nødforsyninger ud til indesneede danskere, og i det hele taget var alt ganske ubehageligt hvis man så nøgternt på tingene. Men på Café Carl Alstrup var man ved at snuble over hinanden af bar iver for at overraske. Ikke nok med at Busser, Anne, advokat Jespersen og co. viste sig at have ganske menneskelige sider: Adam Bodenhoff-Rye udviste gavmildhed!

Faktisk var det dette uhyrligt fornærede og påholdende menneske der sørgede for indretningen af Hennings lejlighed, tro det eller ej! Og ikke bare det. Det indskud som banken reelt havde fastsat så højt at intet almindeligt menneske kunne præstere det ... det blev finansieret af det ængsteligste menneske i hele byen. Yes, Leif Jensen oprettede "som investering" et personligt pantebrev til Henning, lydende på nøjagtigt den lille halve million banken forlangte.

Det skal her siges at Leif Jensen var en ganske ufatteligt bekyrnret og forsigtig døgenigt og privatinvestor som sådan set ikke havde bedrevet noget som helst i sit liv ud over at være bekyrnret og forsigtig med den formue han havde arvet efter sine forældre i en ung alder – og så at få en midlæmådig afgangseksamen fra Handelshøjskolen.

Men det var ham der sikrede det store indskud til lejligheden. Et obskurt og omstændeligt og aldeles juridisk *uholdbart* dokument garanterede Leif Kaspersen en månedlig indbetaling på 300 kr. indtil det lånte beløb var tilbagebetalt. Henning blev sammen med et par vittetlighedsvidner indkaldt til Leifs lille kontor ude på Frederiksberg hvor dokumentet højtideligt blev underskrevet, og Leif på sin sædvanligt bekyrnrede facon redegjorde for de forskellige sanktioner som kunne gennemføres i tilfælde af manglende

afdrag – han forlangte sågar at Bob kautionerede for tre måneder, i tilfælde af afdragsfratald.

Hvad ingen nævned, var at han jo aldrig nogensinde ville få det indskud igen. Det var 490.000 kr. han havde lånt Henning, og med 300 kr. om måneden ville det tage omkring hundred og femogtredive år inden beløbet var tilbagebetalt – og endnu længere hvis man regnede renter med.

Endnu mere mærkeligt var det at han aldrig nogensinde delagtiggjorde nogen i sine bekyrnninger om lige den post. Han var fortsat ulidelig når han var i det ængstelige mood, og han kunne tale hele aftener om sine bekyrnninger vedrørende sænkning af Nationalbankens renter eller stigning i schweizerfrancen eller hvor dyrt det dog var blevet at leve i al almindelighed, men aldrig nævned han med så meget som et eneste ord sin investering i en taber og deraf følgende afskrivning af tæt på en femhundredkilo seddel.

Adam, der absolut ikke var ængstelig, men så meget desto mere nærig, hjalp som sagt også til.

Da han alligevel skulle have et af sine sommerhuse tømt før de nye ejere overtog det, fik han en idé. Det ville være et personligt tab hvis de nye ejere fik gratis møbler, så det var han naturligvis ikke gået med til. På den anden side ville det også koste ham at betale flyttemænd.

Så han tilbød at møblere det meste af Hennings nye lejlighed hvis der var nogen der kunne skaffe en flyttevogn, og nogen der ville lege flyttemænd en weekend. Så kunne baren give flyttebajerne, var det ikke o.k.?

Adam håndterede på næsten alle måder sagen med den nærighed han var så berygtet for. Naturligvis havde han "ondt i ryggen" da tingene skulle flyttes fra sommerhuset

oppe i Rågeleje, og selvfølgelig var det Bob og barens gæster der kom til at betale for leje af flyttebilen og den benzin der skulle til.

Men det overraskende var at han donerede ting som var så fantastiske som de var:

En Børge Mogensens-sofa, et antikt plankebord, fire sorte Wegner-stole, en „Svanen“, to PH-lamper, tre gulvtræpper og et næsten komplet sæt af franske kobbergryder og -pander.

Man gjorde ham den tjeneste ikke at rive ham det i næsen, man lod som ingenting, men de fleste gennemskuede naturligvis at hans megen snak om hvor umuligt det var at få dén slags afsat, og hvor dyrt det er med flytemænd nu om dage, kun dækkede over én ting: At han ikke ville indrømme at han denne ene gang i sit liv var generøs.

Møblerne ville sagtens kunne afsættes. De var gamle og slidte, ganske vist, men de var originale. Men for at lade ham blive i rollen og ikke spolere hans image som nærigpeter brokkede man sig over at han ikke havde betalt til benzinen, at han ikke havde givet så meget som én eneste øl mens de havde været oppe i Rågeleje, og at det igen var alle andre end ham selv der havde betalt fortæring. „Giver du en smøg?“ spurgte én i skæmt, og Adam sagde naturligvis nej idet han påstod at han var holdt op, skønt det ikke var meget mere end et kvarter siden han sidst havde skoddet en.

Man hånede ham for hans nærighed mens man indrettede en hel lejlighed til Henning med fortræffelige møbler der kunne holde hans tid ud. Og Adam påstod over for alle, der gad høre på det, at han var lykkelig over at have sparet penge til flyttefolk og opmagasiner og „mæglersalær“. En udgift ingen kunne forstå meningen af idet man vel ikke

ligefrem behøver en mægler for at sælge sine møbler i Den Blå Avis.

Så en dag i starten af februar kunne Henning rykke op af kælderlokalet og ud i nye omgivelser.

Dette var på en måde trist, for nu var man jo blevet vant til ham, på godt og ondt. Han var blevet fast inventar og på mange måder var det sjovt at tale med ham. Han var mærkeligt beskedent, og hullerne i hans viden var så forbløffende. For eksempel vidste han ikke hvem Vladimir Putin var. Og når man rasede over statsminister Foghs pinagtige forelskelse i den amerikanske præsident Bush, svarede han rørende naivt at „der er vel noget godt i alle mennesker“.

Det blev lidt af en sport at få disse enfoldige svar på komplicerede spørgsmål, og man værnede om ham. Nåden, der gjorde nar af Henning på Café Alstrup. Men alligevel var man på en måde ret glad for at slippe af med ham da man første søndag i februar arrangerede den sidste frokostbuffet til hans og hele projektets ære.

Man gjorde det naturligvis diskret, og man satte stor pris på at Henning var så genert som han var. Måske var det i virkeligheden dét som havde fremkaldt hele derouten: At han simpelt hen ikke var aggressiv og frembrusende nok til verden som den ser ud i dag. Heller ikke nu, hvor han oprådte mærkeligt selvudslettende selvom al vandet var løbet af ham, og fedtet med, og lugten lige så. Nu var han en ganske flot mand med en fuldstændigt korrekt BMI. Lidt hæretet måske, men firserlooket er jo kommet for at blive. For en mand gør det ikke noget med mange rynker og poser under øjnene. Så længe han har sin hårpragt – og dét havde Henning. Han var lige så langhåret som en hippie fra 1968, og det var sølvgråt alt sammen! Han havde købt

et flot sort jakkesæt, og selvom han ikke drak andet end cola light og danskvand, virkede han som den mest cool og „street“ motherfucker der nogensinde havde været i denne bar: Sådan formulerede en af Tinas veninder det i hvert fald en aften, og hun kendte intet til det komplicerede sagsforløb. Hun syntes blot, som hun senere formulerede det over for Kristoffer da han forsøgte at score hende, at „Henning har en enorm personlig integritet.“

Og efter den lille reception kørte Leif ham så ud til den nye lejlighed idet han jo alligevel „skulle samme vej“.

Nu kunne man så tro at barens gæster kun gjorde alt dette for at føre sig frem, og at hjælpen til Henning dækkede over en skjult dagsorden om at få sig et godt grin eller komme til at tage sig godt ud, eller at der hele vejen igennem havde været et „skjult kamera“, og der således havde været tale om et koncept til en ny reality-soap som kunne sælges dyrt til en af tv-stationerne.

Dette var ikke tilfældet. Henning var stadig velkommen selvom han endnu mere end før måtte betegnes som en „afviger“. Herregud, det var jo en bar. Og dér drikker man. Og man drikker *meget*. Det er sådan set det hele går ud på. Men det kunne Henning af gode grunde ikke længere, nu han var kommet på føde igen ved hjælp af antabus, blodtrykspiller og hyppige møder i AA. Når han kom forbi, skulle han kun have „root beer“, som han kaldte det, en ginger ale. Eller danskvand og kaffe. Men han var velkommen alligevel. Ingen tvivl var der om at han var en del af fællesskabet. Det sagde sig selv.

Det kunne sagtens lade sig gøre, således var pointen. Og kværlanten, charlatanen, den promiskuose og den ekstremt nærige: Alle var de enige og accepterede 100 % ar-

rangementet. Historien var vel egentlig ikke så mærkelig, sagde de i kor, sådan bør alle da reagere. Mennesker er vi alle sammen, man kan sgu da ikke trampe på en der ligger ned i forvejen.

I en eller anden forstand handlede hele affæren om kærlighed, for det var i virkeligheden dér de alle udviste over for den arme bums. Det ville dog være forkert at kalde det kærlighed i den følelsesmæssige forstand af ordet – den der har med forelskelse at gøre, for eksempel. Denne form for kærlighed har et eller andet sted noget at gøre med at man taber sit ego, at man glemmer sig selv og flyder over i den man elsker.

Sådan var det bestemt ikke med de forskellige bargæster og deres forhold til bumsen i kælderen. Det kunne ikke *falde dem ind* at opgive en eneste af deres fikse idéer til fordel for ham, ligesom de formentlig ville betragte det som det mest tåbelige de nogensinde havde hørt, hvis nogen påstod at de på en måde tabte sig selv og deres ego i mødet med Henning. Ligeledes ville ingen af dem formentlig godtage ordsproget om at kærlighed gør blind. Tværtimod havde de aldrig set klarere, ville de fleste af dem hævde.

Så kærlighed var det vel egentlig kun i den forstand at det de gjorde, var så uegennyttigt. Hvis det var kærlighed, var det kærlighed til et princip, kærlighed til en slags højere moral og etik. Hvis man bare lader stå til, forbryster man sig mod en højere lov. Det er ikke retfærdigt at der ligger en og fryser ihjel i sneen lige uden for det sted hvor man sidder og drikker og kæfter op, sådan kunne det måske lyde i en noget forkortet form. Hvis man gør dét, forbryster man sig mod noget man burde respektere.

Ingen af dem forventede nogen personlig gavn af al den hjælp. Ingen af de implicerede personer havde nogen gevinst af Henning, og det var der heller ingen der havde håbet på. Og for øvrigt ville man heller ikke høre tale om den sentimentale idé om at man bliver et bedre menneske af at gøre godt. Tværtimod beholdt de alle som én deres forskellige dårlige egenskaber. Der var ikke én der blev mindre selvfyld, kverulantisk, promiskuus eller nærig af redningsaktionen. Man fortsatte den hårde tone, de strædige påståeligheder og den insisterende selvhævdelse og blæste som før på hvor frastødende denne facon virkede på de fleste almindelige mennesker.

Henning fandt en ung, lidt usikker bibliotekar pige som sagde at hun gerne ville være venner med ham, men kæreste, det vidste hun ikke endnu. Det seksuelle måtte vente, mente hun helt bestemt. Og det passede sådan set Henning ganske fint, han var jo ikke blind for at de mange år på gaden kunne have belastet hans fysik i en sådan grad at det var tvivlsomt om han ville være en særlig god performer hvad det seksuelle angik.

Når han kom forbi med sin kæreste, blev han og hun som det naturligste accepteret som en del af gruppen, også selvom han som sagt udelukkende bestilte „root beer“ eller danskvand, og hun allerhøjest drak to Baileys til sin cafe latte.

Man gjorde ikke alene „ikke et stort nummer“ ud af hele affæren, man gjorde *intet nummer* ud af den.

Det var et mirakel, men sådan så de slet ikke selv på det. Da planen kom på bordet i sin tid, blev det noget man bare skulle. Man behøvede ikke engang få besked på det. Det var en naturlig ting. Du behøver heller ikke få besked på at gå

på toiletet når du skal forrette din nødtørft. Eller tørre dig i røven bagefter.

Historien brede sig ud over det ganske land fordi den var så uforståelig. En taber. En fremmed. Hjælp. Nul krav. Nul gevinst, nul tilbagebetaling. Hjælp alligevel. En sådan handling var blasfemisk anderledes og meget utilbørlig i forhold til tidens konsensus.

Historien spredte sig i første omgang over Facebook, og der kom mange nysgerrige fremmede mennesker på besøg i baren.

„Han stod på listen og opfyldte kriterierne,“ svarede man de første gange de spurgte til det der havde fået betegnelsen „Miraklet på Lortøen“.

Men de korte svar og Café Alstrups modvilje mod at gøre et stort nummer ud af historien forhindrede den ikke i at sive ud til aviser, radio og tv som lappede den i sig og med alle midler prøvede at få de involverede til at spille med så der kunne produceres en rigtig sød og menneskevenlig fortælling, der kunne røre følelserne og overbevise læserne og seerne om at danskerne i virkeligheden var gode nok. Men når journalisterne for eksempel spurgte Leif Kaspersen om han ikke var bekymret for de mange penge han havde lånt Henning, svarede han blot: „Er investeringer ikke altid forbundet med en form for risiko?“

Journalisterne måtte altid gå med uforrettet sag, og de fattede det ikke. Normalt vil alle da på tv eller i avisen. Men ikke dem her. De havde tilsyneladende ikke det mindste behov for at blive rost offentligt eller blive „et kendt ansigt“. Det var meget mærkeligt. Tilsyneladende mente ingen af dem at det var noget at tale om.

Da Busser for eksempel blev spurgt, fokuserede han udelukkende på hvor utroligt inkompetente, ondskabfulde og svagt begavede beslutningstagere i statens embedsværk er. Han nævnedede ikke sin egen indsats med et ord. Da en journalist forsøgte at rose ham, fik hun den helt store tilsvining, et orgie af meget personlige og stærkt krænkende uforskningsmetoder, som fik hende til at græde og for tid og evighed holde sig væk fra baren.

Det samme skete for nogle smarte fyre der opsøgte *Alstrup* for at se den berømte bums og forulampe ham ved at kalde ham for „tabernar“. De fik alle tre øretæver, men hurtigt blev man enig om at vold ikke var løsningen. Så fremover sagde man bare: „Jeg forstår ikke hvad du taler om“ når folk gav sig til at bore i sagen og forsøgte at fritte ud. Formuleringen greb om sig fordi den var så sjov at sige, næsten ligesom vendingen „det sagde hun også i går“ eller betegnelsen „leptisk“. Og den virkede.

Den bemærkning og så den kolde skulder fra alle i baren hele resten af aftenen – dét satte en stopper for enhver nyfikenhed og sensationslyst.

„Jeg forstår ikke hvad du taler om!“

De var ikke kristne, de var bestemt ikke det man normalt forstår ved „gode borgere“. De var ikke engang det man kalder „lovlige“, flere af dem havde pletter på straf-feattesten.

Ingen af dem troede på en belønning i det hinsides eller på det gode eksempel. Den slags ville de skide på, alle uden undtagelse.

De troede blot på én ting, nemlig at man indimellem bliver nødt til at opføre sig som et ordentligt menneske. Og

så troede de alle som én på én ting mere: At man ikke skal rende rundt og prale med de få gode gerninger man er så heldig at få lov til at udøve i sit korte liv her på jorden.

Klæder skaber folk, som man siger.